

Sygn. Akt XVII AmE 323/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2020 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska**

Protokolant: Magdalena Żabińska

po rozpoznaniu w dniu 12 lutego 2020 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania **Syndyka masy upadłości (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości z siedzibą w K.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania Syndyka masy upadłości (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości z siedzibą w K. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 27 sierpnia 2018 roku, Nr (...)

1. oddała odwołanie,
2. zasądza od Syndyka masy upadłości (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości z siedzibą w K. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska

Sygn. akt XVII AmE 323/18

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 27 sierpnia 2018 roku numer (...), na podstawie art. 56 ust. 2 i art. 56 ust 1 pkt 3a, w związku z art. 11 i art. 11d ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2018 r., poz. 755 ze zm.), w związku z § 5 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 lipca 2007 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu wprowadzania ograniczeń w sprzedaży paliw stałych oraz w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej lub ciepła (Dz. U. z 2007 r., Nr 133, poz. 924), oraz na podstawie art 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r., poz. 1257 ze zm.) w związku z art. 30 ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne, po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu w dniu 17 maja 2017 r. na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 3a ustawy - Prawo energetyczne, postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia (...) Sp. z o.o. w upadłości z siedzibą w K. kary pieniężnej za niestosowanie się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wprowadzonych w dniach 10 - 31 sierpnia 2015 r., orzekł, co następuje:

1. (...) Sp. z o.o. w upadłości z siedzibą w K. w dniach 10-11 sierpnia 2015 r. w odniesieniu do obiektu zlokalizowanego w Ś., ul. (...), naruszył obowiązek stosowania się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wynikający

z art 11 i art. lid ust. 3 ustawy - Prawo energetyczne, co podlega karze pieniężnej określonej w art. 56 ust. 1 pkt 3a tej ustawy.

2. Za działania wymienione w punkcie 1 wymierzył (...) Sp. z o.o. w upadłości z siedzibą w K. karę pieniężną w kwocie 2.632,00 zł.

Od wyżej wymienionej decyzji powód Syndyk masy upadłości (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości z siedzibą w K. złożył odwołanie. Zaskarżył decyzję w całości.

Zaskarżonej decyzji zarzucił naruszenie:

1. art. 145 ust. 1 PrU poprzez jego niezastosowanie i prowadzenie postępowania administracyjnego w sprawie wszczętej przeciwko upadłemu przed dniem ogłoszenia upadłości o wierzytelność, która podlega zgłoszeniu do masy upadłości z pominięciem udziału Odwołującego jako syndyka wyznaczonego dla upadłego,

2. art. 97 § 1 pkt 4 k.p.a. poprzez jego niezastosowanie i prowadzenie postępowania administracyjnego pomimo obowiązku zawieszenia postępowania administracyjnego do czasu wyczerpania trybu określonego ustawą – Prawo upadłościowe,

3. naruszenie przepisu art. 56 ust. 6 ustawy w zw. z art. 7 k.p.a. oraz art. 8 k.pa. poprzez nieuwzględnienie przez Prezesa URE okoliczności, iż upadły nie był uprzednio karany za niewykonywanie obowiązków wynikających z ustawy, a w konsekwencji wymierzenie kary pieniężnej w najwyższym możliwym wymiarze pomimo dotychczasowego pozytywnego zachowania upadłego,

4. naruszenie art. 56 ust. 6 ustawy w zw. z art. 7 k.pa. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy z zebranego materiału dowodowego jednoznacznie wynika, iż zastosowana kara pieniężna nie uwzględnia możliwości finansowych Upadłego, jak również nie uwzględnia stopnia społecznej szkodliwości oraz stopnia zawinienia upadłego, a w konsekwencji wymierzenie kary pieniężnej z pokrzywdzeniem innych wierzycieli uczestniczących w postępowaniu upadłościowym, a także z zastosowaniem najwyższych możliwych (nieadekwatnych cen) na rynku bilansującym.

Wskazując na powyższe wniósł o:

1. uchylenie decyzji w całości z powodu niedopuszczalności prowadzenia postępowania administracyjnego i postępowania sądowego o wierzytelności powstałe przed datą ogłoszenia upadłości upadłego z uwagi na szczególny tryb zgłoszenia wierzytelności zgodnie z art. 236 i nast. PrU,

2. ewentualnie o zmianę decyzji w części, poprzez uchylenie nałożonej na upadłego kary pieniężnej lub ustalenie tej kary na kwotę 0 zł, względnie o ustalenie nałożonej na upadłego kary pieniężnej w najniższej możliwej wysokości.

Zdaniem powoda postępowanie administracyjne toczyło się przed ogłoszeniem upadłości tj. przed dniem 13 listopada 2017 roku, zaś samo wydanie decyzji nastąpiło po tej dacie ze wskazaniem, że adresatem decyzji jest spółka w upadłości. Tym samym, zdarzenia na które powołuje się prezes URE w decyzji, a w konsekwencji i ewentualne ustalenie wysokości wierzytelności odnosi się do stanu sprzed ogłoszenia upadłości. Wobec tego, mając na względzie przepisy art. 91 ust. 1 i 2 oraz art. 236 ust. 1-3 PrUp i zgłaszanie wierzytelności i do sędziego – komisarza, dalsze prowadzenie procesu lub innego postępowania (w tym administracyjnego) nie jest dopuszczalne, zwłaszcza, że wyciąg z zatwierdzonej listy wierzytelności z reguły stanowi tytułu egzekucyjny. W przypadku zgłoszenia przez Prezesa URE wierzytelności i jej uznania na liście wierzytelności przez sędziego - komisarza, postępowanie administracyjne – na podstawie art. 105§1 k.p.a. powinno być umorzone, ponieważ wyciąg z ustalonej listy wierzytelności jest tytułem egzekucyjnym przeciwko upadłemu. Z powyższych względów ściąganie wymierzonej kary pieniężnej z funduszy masy upadłości w postępowaniu egzekucyjnym w administracji pozostawać będzie w opozycji z dyspozycją art. 230 PrU, a tym samym będzie skutkowało naruszeniem interesu wszystkich wierzycieli uczestniczących w postępowaniu upadłościowym Upadłego. Powód zaznaczył też, że postępowanie zostało wszczęte w dniu 7 maja 2017 roku, a odnosi się do naruszenia obowiązku w 2015 roku. Prezes URE nie zwrócił się do odwołującego jako syndyka z wnioskiem o

oświadczenie czy wstępuje od do toczącego się postępowania administracyjnego czy też nie. Ponadto odwołujący się nie przyczynił się do powstania zobowiązania objętego decyzją. Wskazał też, że ściągnięcie tej należności skutkować będzie naruszeniem art. 343 ust. 1 i 1a PrU. Powód zakwestionował również wysokość nałożonej kary pieniężnej. W ocenie powoda pozwany nie dokonał wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności wpływających na wysokość kary pieniężnej określonych w art. 56 ust. 6 ustawy. Nie uwzględnił bowiem braku dotychczasowego ukarania upadłego za niewykonywanie obowiązków wynikających z ustawy, tym samym brak było podstaw do zaostrzenia kary, z zastosowaniem najwyższych możliwych cen rozliczeniowych. Wątpliwości odwołującego wzbudził również fakt, że wymierzając karę pieniężną i de facto uznając, że jej wysokość musi pełnić przede wszystkim funkcję prewencji ogólnej i szczególnej, w tym zapobiegać powtarzaniu się nagannych zachowań w przyszłości, Prezes URE dla wyliczenia wysokości kary przyjął kwotę 1.500,00 zł podczas gdy średnia ważona dla okresu od dnia 1 stycznia 2015 roku do dnia 15 lutego 2016 roku wahała się w granicach 300,00 zł. Powód zarzucił również, że pozwany nie uwzględnił możliwości finansowych adresata kary pieniężnej, pomimo wiedzy o ogłoszeniu upadłości. Nie ulega wątpliwości powoda, że w świetle powyższego zapłata nałożonej kary jest niedopuszczalna z mocy przepisów postępowania upadłościowego, a jej ściągnięcie od powoda nastąpi z pokrzywdzeniem innych wierzycieli uczestniczących w postępowaniu upadłościowym.

Pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o:

1. oddalenie odwołania,
2. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany podtrzymał stanowisko zawarte w treści decyzji. Wskazał ponadto, iż okres którego dotyczy postępowanie administracyjne zakończone zaskarżoną decyzją przypada przed dniem ogłoszenia upadłości i obejmuje działalność od dnia 10 sierpnia 2015 roku do dnia 31 sierpnia 2015 roku. Ponadto przedmiotowa wierzytelność zostaje skonkretyzowana dopiero po wszczęciu i przeprowadzeniu postępowania administracyjnego. Przeprowadzanie przedmiotowego postępowania i wymierzenie kary pieniężnej było niezbędne dla ustalenia wysokości należności publicznoprawnej wynikającej z przepisów obowiązującego prawa, zważywszy też na okoliczność, że niniejsza decyzja, wskutek wniesionego odwołania, nie jest prawomocna. Pozwany wskazał też, że mając na względzie treść art. 144 ust. 1 i 2 Upr, w przedmiotowej sprawie stroną postępowania przed Prezesem URE był syndyk, któremu pozwany doręczył przedmiotową decyzję. Pozwany zaznaczył również, że argumentacja przedsiębiorcy, że nie miał możliwości zastosowania się do ograniczeń, ponieważ bez własnej winy nie powziął informacji w tym zakresie nie zasługiwał na uwzględnienie, gdyż plan ograniczeń został mu przesłany listem poleconym (k. 26). Jeżeli zatem moc bezpieczna okazała zbyt niska i nie pozwoliła przedsiębiorcy na wyłączenie linii technologicznej to oznacza, że nie dochował on należytej staranności i nie zadbał o własne potrzeby energetyczne przy zawieraniu umowy. Pozwany podtrzymał również stanowisko w przedmiocie wysokości wymierzonej kary pieniężnej.

W piśmie przygotowawczym z dnia 18 stycznia 2019 roku powód podtrzymał stanowisko wyrażone w treści odwołania. Powód wskazał, iż nie jest sporne, że ewentualne zobowiązanie upadłego powstało przed datą ogłoszenia upadłości upadłego, tj., przed dniem 13 listopada 2017 roku, lecz ewentualne dochodzenie zaspokojenia roszczeń pozwanego powinno nastąpić w postępowaniu upadłościowym poprzez zgłoszenie wierzytelności sędziemu – komisarzowi. Powód podtrzymał stanowisko, iż postępowanie administracyjne z chwilą ogłoszenia upadłości powinno zostać zawieszony i podjęte tylko przeciwko syndykowi i tylko w razie odmowy uznania danej wierzytelności w postępowaniu upadłościowym. Zauważył też jednak, iż zgodnie z poglądem doktryny, jeśli organ podatkowy zamierza zgłosić wierzytelność wynikającą z zobowiązania podatkowego powstającego z mocy decyzji tego organu, może po ogłoszeniu upadłości wszcząć i prowadzić już wszczęte postępowanie administracyjne celem wydania i doręczenia podatnikowi ustalającej wysokość zobowiązania podatkowego. Według powoda, brak jest podstaw do założenia, że wymierzona kara spełni funkcję prewencyjną i represyjną - wychowawczą do powoda, skoro skutkiem przeprowadzenia postępowania upadłościowego będzie likwidacja masy upadłości, a następnie rozwiązanie upadłego.

Na rozprawie w dniu 12 lutego 2020 roku pełnomocnik powoda wniósł o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Odbiorca (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. zawarła umowę o świadczenie usług dystrybucji energii elektrycznej nr (...) z dnia 13 lipca 2012 r. (k.12-20, 30 akt adm.)

(...) S.A. w dniu 10 sierpnia 2015 roku wydały komunikat, iż w związku z obniżeniem dostępnych rezerw zdolności wytwórczych poniżej niezbędnych wielkości, spowodowanych m. in. wyjątkowo wysokimi temperaturami i niskimi stanami wód w zbiornikach wodnych i rzekach, stwierdziły wystąpienie zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej w rozumieniu postanowień art. 3 pkt 16d ustawy - Prawo energetyczne wprowadzając, na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 tej ustawy, od godz. 10:00 dnia 10 sierpnia 2015 r, ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej. Jednocześnie, w dniu 10 sierpnia 2015 r. (...) S.A., działając na podstawie art. 11c ust. 3 ustawy - Prawo energetyczne, powiadomiły Ministra Gospodarki (obecnie: Minister (...)) i Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki (dalej: „Prezes URE”) o wystąpieniu zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej, podjętych działaniach i środkach w celu usunięcia tego zagrożenia i zapobieżenia jego negatywnym skutkom oraz zgłosiły Ministrowi Gospodarki konieczność wprowadzenia ograniczeń na podstawie art. 11 ust. 7 ustawy - Prawo energetyczne, tj. w trybie wydania przez Radę Ministrów rozporządzenia o wprowadzeniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej do dnia 31 sierpnia 2015 r. Rada Ministrów w dniu 11 sierpnia 2015 r. wydała Rozporządzenie w sprawie wprowadzenia ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, które zostało opublikowane w Dzienniku Ustaw pod poz. 1136 i wprowadziło te ograniczenia w okresie od dnia 11 sierpnia 2015 r. od godz. 24:00 do dnia 31 sierpnia 2015 r. do godz. 24:00. (okoliczności bezsporne)

Na wezwanie Prezesa URE (...) S.A. (dalej: (...)), do której sieci (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. (dalej: (...)) jest przyłączony, pismem z dnia 10 maja 2016 r., przedstawił zbiorcze dane wskazujące na stopień niedostosowania się odbiorców ujętych w Planie wprowadzania ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej obowiązującym w dniach od 10 do 31 sierpnia 2015 r. do wprowadzonych ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej. Na podstawie powyższych danych zostały wygenerowane informacje wskazujące na stopień niedostosowania się Odbiorcy do wprowadzonych w dniach 10 - 31 sierpnia 2015 r. ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej w odniesieniu do punktu poboru energii elektrycznej zlokalizowanego w Ś., ul. (...). Z informacji przedstawionych Prezesowi URE przez (...), wskazujących na stopień niedostosowania się Odbiorcy do wprowadzonych w dniach 10 - 31 sierpnia 2015 r. ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wynika, że Odbiorca w dniach 10-11 sierpnia 2015 r. przekroczył obowiązujące go -zgodnie z Planem wprowadzania ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej - wartości poboru mocy w poszczególnych stopniach zasilania w następujący sposób:

1. 10 sierpnia 2015r. łącznie 0,6064000 (MW w godzinie);
2. 11 sierpnia 2015r. łącznie 0,2712000 (MW w godzinie);

Łącznie dla wyżej wymienionego okresu Odbiorca przekroczył 0,8776000 MW w godzinie. (k 7-8 akt adm.)

Pismem z dnia 17 maja 2017 r. Prezes URE zawiadomił Odbiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej -wzywając go jednocześnie do zajęcia stanowiska w sprawie, tj. w szczególności do złożenia wyjaśnień dotyczących powodów niedostosowania się przez Odbiorcę do wprowadzonych ograniczeń, a także nadesłania kopii wszelkich dokumentów mogących stanowić dowód w sprawie. W szczególności Odbiorca został wezwany do ustosunkowania się do przekazanych mu informacji otrzymanych przez Prezesa URE od (...), wskazujących na stopień niedostosowania się Odbiorcy do wprowadzonych w dniach 10-31 sierpnia 2015 r. ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej. (k. 1-2 akt adm.)

Pismem z dnia 26 lipca 2017 r. Odbiorca przedstawił Prezesowi URE swoje stanowisko w sprawie wskazując m.in., że: „W okresie pomiędzy 10 a 31 sierpnia 2015 r. przedsiębiorstwo (...) przekroczyło wartość poboru mocy. Jedynie w dniach 10 i 11 sierpnia 2015 r.- łącznie jedynie przez 6 godzin, a wartość przekroczenia zawierała się w wartościach od 83 do 158 kW, co w skali naszego systemu energetycznego jest wręcz niezauważalne. Pragniemy szczególnie podkreślić, że wartość przekroczenia była liczona od wartości 200 kW, która nie została wymieniona w umowie dystrybucji.” Odbiorca wniósł o wszczęcie mediacji celem umorzenia postępowania w niniejszej sprawie, jako nieuzasadnionego okolicznościami sprawy. (k. 11 akt adm.)

W trakcie postępowania administracyjnego Prezes URE wzywał Odbiorcę oraz (...) do nadesłania dodatkowych informacji i dokumentów zmierzających do wyjaśnienia sprawy, a w szczególności do weryfikacji przedstawionych Prezesowi URE przez (...) danych dotyczących stopnia niedostosowania się Odbiorcy do wprowadzonych ograniczeń. (k. 24, 26-30, 36, akt adm.)

W dniu 13 listopada 2017 roku Sąd Rejonowy Katowice – Wschód w Katowicach X Wydział Gospodarczy ogłosił upadłość dłużnika (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. i wyznaczył syndyka masy upadłości. (k. 43-44 akt adm.) O powyższym Prezes URE został zawiadomiony pismem z dnia 15 maja 2018 roku (k. 40 akt adm.)

Pismem z dnia 11 czerwca 2018 roku zawiadomiono syndyka o zakończeniu postępowania dowodowego w niniejszej sprawie i poinformowano o możliwości zapoznania się z zebrany materiał dowodowy w terminie 7 dni od dnia doręczenia tego pisma z jednoczesnym pouczeniem, że niezapoznanie się w powyższym terminie z aktami sprawy zostanie uznane za rezygnację z możliwości wypowiedzenia się w sprawie zgromadzonego materiału dowodowego. W wyznaczonym terminie syndyk nie zapoznał się zgromadzonym materiałem dowodowym (k. 46,47 akt adm.)

W okresie od dnia 1 stycznia 2017 roku do dnia 12 listopada 2017 roku Odbiorca osiągnął przychód w wysokości (...) zł oraz na koniec grudnia 2017 roku w kwocie (...)zł. (k. 40-42 akt adm.)

W dniu 24 lipca 2018 roku Prezes URE wydał decyzję Nr (...) . (k. 143-151 akt adm.)

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne.

Zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne w przypadku zagrożenia:

- 1) bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej polegającego na długookresowym braku równowagi na rynku paliwowo - energetycznym,
- 2) bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej,
- 3) bezpieczeństwa osób,
- 4) wystąpieniem znacznych strat materialnych

- na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub jego części mogą być wprowadzone na czas oznaczony ograniczenia w sprzedaży paliw stałych oraz w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej lub ciepła. Zgodnie natomiast z ust. 6 Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady i tryb wprowadzania ograniczeń, o których mowa w ust. 1, biorąc pod uwagę znaczenie odbiorców dla gospodarki i funkcjonowania państwa, w szczególności zadania wykonywane przez tych odbiorców; zaś zgodnie z ust. 7, Rada Ministrów, na wniosek ministra właściwego do spraw energii, w drodze rozporządzenia, może wprowadzić na czas oznaczony, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej

lub jego części, ograniczenia w sprzedaży paliw stałych oraz w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej i ciepła, w przypadku wystąpienia zagrożeń, o których mowa w ust. 1.

Dalej wskazać należy, iż zgodnie z art. 11c ust. 2 pkt 2 ustawy - Prawo energetyczne, w przypadku powstania zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej, operator systemu przesyłowego elektroenergetycznego lub systemu połączonego elektroenergetycznego może wprowadzić ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub jego części do czasu wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie art. 11 ust. 7, lecz nie dłużej niż na okres 72 godzin. Z treści powyższego przepisu wynika, iż w przypadku powstania zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii do kompetencji OSP na mocy tej ustawy należało wprowadzenie ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii, na okres nie dłuższy niż 72 godziny. W dalszej kolejności ustawodawca przewidział, w treści art. 11d ust. 3 tej ustawy, iż w okresie występowania zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej operatorzy systemu elektroenergetycznego mogą wprowadzać ograniczenia w świadczonych usługach przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej, w zakresie niezbędnym do usunięcia tego zagrożenia. Z przepisu tego wynika, że ustawodawca przyznał uprawnienie OSP do zastosowania środka w postaci wprowadzenia ograniczeń, jednak ograniczył swobodę w określeniu jego zakresu. Powyższe niewątpliwie skorelowane zostało z zasadą proporcjonalności, którą powinien kierować się OSP przy wprowadzaniu ograniczeń, z uwagi na możliwy skutek w postaci ograniczenia swobody działalności gospodarczej. Należy wskazać przy tym, iż art. 11 c jak również art. 11 d ustawy – Prawo energetyczne jest wynikiem implementacji postanowień dyrektywy 2005/89 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 stycznia 2006 r. dotyczącej działań na rzecz zagwarantowania bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej i inwestycji infrastrukturalnych. Przyczyną powołania powyższych przepisów jest zatem dalsze doprecyzowanie działań jakie powinien podjąć OSP w związku z zaistnieniem (powstaniem i występowaniem) zagrożenia bezpieczeństwa dostawy energii Elektrycznej, jednym z nich jest wprowadzenie przedmiotowych ograniczeń, do których przedsiębiorca powinien był się zastosować. Treść przedmiotowych regulacji prawnych tj. art. 11 c ust. 2 pkt 2 i 11 d ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne pozostaje w ścisłym związku, albowiem dopiero łączna ich treść określająca podstawę do wprowadzenia ograniczenia przez OSP w okresie występowania zagrożenia tj. art. 11 d ust. 3 oraz określająca możliwy zakres, czemu służy art. 11c ust. 2 pkt 2, którego stosowanie jest możliwe już w sytuacji powstania zagrożenia, umożliwi skuteczne wprowadzenie przedmiotowego ograniczenia przez OSP, tj. w ściśle organicznym czasie i na ściśle określonym terytorium. Niewątpliwie zaś fakt „występowania zagrożenia” wynika wprost z treści komunikatu OSP, w którym stwierdził „wystąpienie zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej”. W świetle powyższego OSP, w myśl powyższych regulacji prawnych posiadała kompetencję do wprowadzenia przedmiotowych ograniczeń w poborze energii w myśl art. 11d ust. 3, zaś okres i zakres terytorialny ich obowiązywania, zgodnie z treścią art. 11c ust.2 pkt 2 powołanej ustawy wprowadzono od godziny 10:00 dnia 10 sierpnia 2015 roku z informacją o zgłoszonej konieczności wprowadzenia dalszych ograniczeń w trybie art. 11 ust. 7 ustawy – Prawo energetyczne. Jak już bowiem wskazano, OSP mogło wprowadzić przedmiotowe ograniczenia do czasu wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie art. 11 ust.7, lecz nie dłużej niż na okres 72 godzin. Wskazać przy tym należy, iż jedynie realizacja działań z zachowaniem przedstawionej wyżej kolejności umożliwiła uzyskanie podstawowego celu powołanej ustawy, jakim jest zapewnienie bezpieczeństwa energetycznego w kraju.

Bezsporny był w niniejszej sprawie fakt niedostosowania się przez przedsiębiorcę do wprowadzonych przez OSP przedmiotowych ograniczeń w poborze energii w czasie „wystąpienia zagrożenia” tj. na podstawie art. 11d. ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne, którego okres i zakres terytorialny został określony zgodnie z wymogami art. 11c ust. 2 pkt 2 ustawy, a zatem przedsiębiorca ponosi odpowiedzialność, o której mowa w treści art. 56 ust. 1 pkt 3a ustawy – Prawo energetyczne.

Nietrafny był podniesiony przez powoda zarzut naruszenia art. 145 ust. 1 PrU poprzez jego niezastosowanie i prowadzenie postępowania administracyjnego w sprawie wszczętej przeciwko upadłemu przed dniem ogłoszenia upadłości o wierzytelność, która podlega zgłoszeniu do masy upadłości z pominięciem udziału Odwołującego jako syndyka wyznaczonego dla upadłego. Zgodnie z treścią art. 144. ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 lutego 2003 roku – Prawo upadłościowe (Dz.U.2017. poz. 2344) po ogłoszeniu upadłości postępowania sądowe, administracyjne lub sądownoadministracyjne dotyczące masy upadłości mogą być wszczęte i prowadzone wyłącznie przez syndyka albo

przeciwko niemu. Postępowania, o których mowa w ust. 1, syndyk prowadzi na rzecz upadłego, lecz w imieniu własnym. Postanowienie o ogłoszeniu upadłości (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. zostało wydane w dniu 13 listopada 2017 roku, o czym zawiadomiono Prezesa URE pismem z dnia 15 maja 2018 roku (k. 40 akt adm.). Z tego względu, zasadnie pozwany doręczył syndykowi masy upadłości (...) Sp. z o.o. w upadłości z siedzibą w K. zawiadomienie o zakończeniu postępowania administracyjnego z dnia 11 czerwca 2018 roku, i wobec braku uwag doręczył mu decyzję z dnia 27 sierpnia 2018 roku (k. 46, 47, 57 akt adm.). W judykaturze zgodnie wyrażany jest pogląd, że upadły nie może być stroną żadnego postępowania sądowego lub administracyjnego dotyczącego mienia wchodzącego w skład masy upadłości. Syndyk działa dalej we własnym imieniu, lecz na rachunek masy upadłości.

Nieuprawniony był pogląd powoda w przedmiocie możliwości dochodzenia przedmiotowej wierzytelności wyłącznie w drodze zgłoszenia na listę wierzytelności. Nie ulega wątpliwości, iż podmiotem zobowiązanym do dostosowania się do przedmiotowych ograniczeń w dniach 10-31 sierpnia 2015 roku był przedsiębiorca, a nie syndyk. Skoro powyższy obowiązek nie został wykonany, Prezes URE zobowiązany był do przeprowadzenia postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej, albowiem obowiązek jej uiszczenia podlega konkretyzacji w drodze aktu administracyjnego. Zobowiązanie to może bowiem powstać dopiero z dniem prawidłowego doręczenia - wydanej przez organ podatkowy - decyzji ustalającej wysokość tego zobowiązania. Powstanie przedmiotowej decyzji jest nierozzerwalnie związane z przeprowadzeniem procesu wymiaru zobowiązania, wydaniem decyzji i jej doręceniem (art. 21 ordynacji podatkowej). Decyzja ustalająca (wymiarowa) ma charakter konstytutywny z uwagi na to, że tworzy nowy stosunek prawny. Z tego względu zasadnie pozwany wszczął i przeprowadził postępowanie administracyjne w sprawie wymierzenia kary pieniężnej, kontynuując przedmiotowe postępowanie z udziałem syndyka, zakończone wydaniem zaskarżonej decyzji, którą doręczył syndykowi.

W odniesieniu do wskazania w treści decyzji przedsiębiorcy w upadłości wskazać należy, że w orzecznictwie sądowym wskazuje się, że nie wpływa to na ważność decyzji. Tytułem przykładu Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 10 czerwca 2010 roku wskazał, że: „Nie ulega też wątpliwości, iż wydane w sprawie decyzje podatkowe będą realizowane nie w odniesieniu do syndyka, lecz majątku upadłego. Wyrazem skrajnego formalizmu procesowego byłoby uchylene zaskarżonej decyzji tylko po to, aby wydać decyzję, której adresatem byłby syndyk, będący reprezentantem upadłego, którego obciąża i tak wynikające z tego aktu administracyjnego konsekwencje.” (sygn. akt I GSK 975/09, LEX nr 594796).

Nieuzasadnione były również zarzuty powoda co do naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 7 i 8 k.p.a, gdyż wskazywane przez powoda naruszenia nie mogłyby skutkować uchynieniem lub zmianą decyzji. Przypomnieć tu należy, że postępowanie niniejsze tj. z odwołania od decyzji Prezesa URE ma charakter postępowania rozpoznawczego, pierwszoinstancyjnego i kontradyktoryjnego. Z tych względów, mając na względzie wymogi odwołania przyjęte przez ustawodawcę, odwołanie odpowiada konstrukcji pozwu w ogólnym postępowaniu cywilnym, bowiem wymagania odnoszące się do odwołania (art. 479⁴⁹ k.p.c.) są zbliżone do wymagań pozwu (art. 187 k.p.c.), a ponadto odwołanie, podobnie jak pozew, uruchamia postępowanie sądowe w pierwszej instancji. W świetle powyższego przyjmując należało, że zastosowanie znajdą również reguły dowodzenia w procesie cywilnym. W konsekwencji, obowiązek przedstawienia dowodów w niniejszym postępowaniu również spoczywał na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywał na tej stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne. Skoro zatem odwołanie łączy w sobie cechy nie tylko środka zaskarżenia, ale też powództwa, strony przede wszystkim w ramach realizacji zasady kontradyktoryjności mogą przedstawiać dowody.

W świetle powyższego brak było podstaw do zakwestionowania obowiązku powoda do zastosowania się do ograniczeń według wartości wskazanych w planie ograniczeń z dnia 15 lipca 2014 roku, przesłanego listem poleconym (k. 26, 27 akt adm.). Warto przy tym zauważyć, iż wartość mocy bezpiecznej była określona w umowie na 75 kW, zaś w planie ograniczeń wskazano moc bezpieczną o wartości 200 kW, czyli korzystniejszą dla przedsiębiorcy, a mimo to przedsiębiorca nie dostosował się do wprowadzonych ograniczeń. Zasadnie wskazał pozwany, iż przedsiębiorca nie zadbał należycie o zapewnienie odpowiednich wartości ograniczeń, aby móc następnie dostosować się do nich w czasie ich wprowadzenia.

W dalszej kolejności wskazać należy, że powód nie należy do kręgu podmiotów, które w myśl §6 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 lipca 2007 roku w sprawie szczegółowych zasad i trybu wprowadzania ograniczeń w sprzedaży paliw stałych oraz w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej lub ciepła, podlegają ochronie przed wprowadzanymi ograniczeniami. Zgodnie natomiast z treścią z §8 ust. 1 i 2 wskazanego Rozporządzenia operatorzy opracowują plany wprowadzania ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, z uwzględnieniem zasad określonych w art. 11 ust. 3 ustawy - Prawo energetyczne. Z tego względu powyższe wartości wskazane w palnie ograniczeń (k, 27) były dla przedsiębiorcy wiążące i mogły posłużyć do ustaleń w przedmiocie dokonanych przez przedsiębiorcę przekroczeń.

Zgodnie z treścią art. 56 ust. 3a ustawy – Prawo energetyczne karze pieniężnej podlega ten, kto nie stosuje się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii, wprowadzonych na podstawie art. 11, art. 11c ust. 3 lub art. 11d ust. 3. Jak już wyżej wskazano przedsiębiorca nie dostosował się do wprowadzonych ograniczeń w poborze energii w dniu 10, 11 sierpnia 2015 roku przez OSP. Powyższe oznacza, że zaistniała przesłanka do nałożenia przez prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kary pieniężnej. Wymierzenie na tej podstawie kary pieniężnej ma charakter obligatoryjny. W związku z tym, uzasadnione było nałożenie kary według treści art. 56 ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne. Zgodnie z jego treścią (w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania zaskarżonej decyzji) wysokość kary pieniężnej nałożonej na powoda nie przekroczyła 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym (...).

Zgodnie z treścią art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek.

W niniejszej sprawie, przy ocenie stopnia szkodliwości czynu Sąd miał na uwadze zakres przekroczenia w dniu 10, 11 sierpnia 2015 roku w obiekcie łącznie o wartości 0,8776000 MW w godzinie. Powyższe wynika z faktu, iż przedsiębiorca nie stosując się do wprowadzonych ograniczeń, dokonując przekroczenia w powyższym zakresie, w sposób bezpośredni oddziaływał negatywnie na bezpieczeństwo energetyczne. Skutkiem takiego działania może być bowiem wystąpienie rzeczywistego zagrożenia w pracy całego systemu. Powyższa okoliczność świadczy o stopniu szkodliwości czynu wyższym niż znikomy. Z tego względu przyjęcie, że szkodliwość czynu powoda była większa niż znikoma, uniemożliwiało odstąpienie od nałożenia na powoda kary na podstawie powołanego wyżej art. 56 ust. 3a ustawy – Prawo energetyczne, nie zapominając przy tym, że skorzystanie przez Prezesa URE z tej instytucji jest fakultatywne. Z treści złożonego przez przedsiębiorcę dokumentu wskazującego rozliczenie przychodów w 2017 roku (jako poprzedzającym rok w którym wydano zaskarżoną decyzję) wynika, iż w okresie od dnia 1 stycznia 2017 roku do dnia 12 listopada 2017 roku osiągnął przychód w wysokości (...) zł oraz na koniec grudnia 2017 roku w kwocie (...) zł. Mając powyższe na względzie oraz treść art. 56 ust.3 cytowanej wyżej ustawy przyjąć należało, iż nałożona kara w wysokości 2.632,00 zł jest znacznie niższa od limitu określonego treścią art. 56 ust.3 ustawy – Prawo energetyczne, wynoszącego (...) zł. Ponadto zauważenia wymaga okoliczność, iż wysokość kary jest adekwatna do wysokości dokonanego przez przedsiębiorcę przekroczenia. Wysokość kary pieniężnej stanowi bowiem iloczyn 3.000,00 zł i łącznego przekroczenia mocy odpowiadającej MW w poszczególnych godzinach doby, po zaokrągleniu w dół pełnych złotych (9,8 x 3.000,00 zł) zwłaszcza, iż wartość mnożnika wynika z tego, iż pozwany wziął pod uwagę poziom najwyższej możliwej ceny rozliczeniowej za 1 MW energii elektrycznej na rynku bilansującym, tj. 1.500,00 zł (odnotowanej 7 stycznia 2016 roku), której należałoby się spodziewać przy ograniczonej podaży elektrycznej w okresie 10-31 sierpnia 2015 roku, którą dla celów represyjnych kary, podwoił z tytułu sankcji. Ponadto wskazać należy, iż kara administracyjna nie stanowi odpłaty za popełniony czyn, lecz ma charakter środka przymusu służącego zapewnieniu realizacji wykonawczo – zarządzających zadań administracji agregowanych przez pojęcie interesu publicznego (wyrok TK z dnia 31 marca 2008r., SK 75/06, OTK-A 2008, Nr 2, poz. 30). Ponadto, wbrew twierdzeniom powoda, z decyzji nie wynika, aby pozwany stwierdził wcześniejsze jakiegokolwiek naruszenia z zakresu prawa energetycznego. Pozwany wskazał bowiem w treści w treści decyzji, że: „Brak jest natomiast możliwości oceny dotychczasowego zachowania Odbiorcy w aspekcie wcześniejszego wykonywania przez niego obowiązków wynikających z ustawy – Prawo energetyczne związanych z wprowadzeniem ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, z uwagi na to, że sytuacja taka nie miała dotychczas miejsca pod rządami tych przepisów”. Ponadto wskazał dalej, że uwzględnił podjęte przez odbiorcę działania zmierzające do jak najszybszego dostosowania się do wprowadzonych ograniczeń.

Powyższe świadczy o tym, że pozwany, wbrew twierdzeniom powoda, dokonał prawidłowej oceny dotychczasowego zachowania przedsiębiorcy. Wskazać zatem należy, iż kara w nałożonej wysokości jest relatywnie niska i zarazem adekwatna do zakresu stwierdzonego naruszenia i jego przyczyny, która tkwiła w zaniedbaniu przedsiębiorcy w postaci braku odpowiedniego współdziałania na etapie opracowania planu ograniczeń i ewentualnego braku odpowiedniej procedury, które uniemożliwiłyby zaistnienie przekroczeń poboru energii, wobec ustalonych ograniczeń. Będzie również odpowiednio odczuwalna, na tyle dolegliwa, aby spełniła swoje funkcje. Należało zatem przyjąć, iż kara w wysokości 2.632,00 zł będzie na tyle odczuwalna dla przedsiębiorcy, aby spełniła swoje funkcje represyjną i zapobiegawczą, a także wychowawczą oddziałując zniechęcająco na innych przedsiębiorców do podejmowania działań niezgodnych z prawem. Wbrew twierdzeniom powoda, brak jest możliwości wyłączenia funkcji represyjno – wychowawczej kary wobec podmiotu, co do którego ogłoszono upadłość. Tym samym nieuzasadniony był wniosek powoda o zmniejszenie nałożonej kary. Nie zasługiwał na uwzględnienie argument strony powodowej, co do zasadności zmiany decyzji, wobec aktualnej sytuacji finansowej przedsiębiorcy, związanej z ogłoszeniem upadłości przedsiębiorcy. Zaznaczyć tu przede wszystkim należy, iż ustawodawca nie uzależnił wysokości kary od dochodu przedsiębiorcy w roku poprzedzającym wydania decyzji, lecz od przychodu. W ocenie Sądu, kara pozostaje we właściwej proporcji do przychodu adresata decyzji uzyskanego w roku poprzedzającym wydanie decyzji.

Nieuzasadnione było również twierdzenie powoda, iż wydanie zaskarżonej decyzji prowadzi do nieuzasadnionego żądania organu wypłaty z masy upadłości środków pieniężnych tytułem kary z naruszeniem praw innych wierzycieli. Przedmiotowa należność publicznoprawna również stanowi wierzytelność i z tego względu również podlega egzekwowaniu z masy upadłości.

Mając powyższe na względzie, Sąd na podstawie art. 479⁵³§1 k.p.c. oddalił odwołanie.

O kosztach procesu, Sąd orzekł stosownie do wyników postępowania na podstawie art. 98 k.p.c. oraz Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018r. poz. 265). Na koszty postępowania po stronie pozwanego złożył się koszt zastępstwa procesowego w wysokości 720,00 zł.

Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska